

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: J. Z.
zastoupený JUDr. Janem Braborcem, advokátem,
sídlem Litevská 2571, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. PK-RR/4774/20

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal zrušení

shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. PK-RR/4774/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 29. 9. 2020, č. j. OV-Mrá/29311/2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto o dodatečném povolení stavby „*opěrná zídka 01*“ na pozemcích parc. č. X., X., X., X., X., X., X. a X. v katastrálním území Z., jako opožděné.

II.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě namítal nesprávnost závěru prezentovaného žalovaným v napadeném rozhodnutí, že mu bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno fikcí dne 12. 10. 2020. Dle žalobce fikce doručení nastupuje v případě, kdy nedojde k vyzvednutí zásilky adresátem, a je tak pro další procesní postup nutné presumovat doručení. Dle žalobce je doručení fikcí výjimečným institutem, kterého lze využít pouze za splnění zákonných podmínek (zde žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). Ty dle žalobce splněny nebyly, neboť žalobce si zásilku vyzvedl, tudíž se nemohla uplatnit fikce jejího doručení. Žalovaný dle žalobce zcela pominul skutečnost, že bylo prokazatelné, kdy se žalobce s prvoinstančním rozhodnutím seznámil, a od kterého dne tak běžela lhůta pro podání odvolání – k seznámení se s prvoinstančním rozhodnutím došlo dne 14. 10. 2020 a posledním dnem lhůty k podání odvolání tak bylo 29. 10. 2020.
3. Dle žalobce rovněž nebyly splněny všechny podmínky pro uplatnění doručení fikcí. Dle žalobce totiž nedošlo k vhození písemnosti do jeho poštovní schránky, protože nebyl splněna poslední podmínka pro uplatnění fikce doručení dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu. V projednávané věci byla písemnost dle žalobce uložena u provozovatele poštovních služeb dne 2. 10. 2020, téhož dne byla žalobci zanechána výzva k jejímu vyzvednutí ve lhůtě deseti dnů. Žalobce si zásilku vyzvedl dne 14. 10. 2020. Vzhledem k tomu, že mezi 12. 10. 2020 a 14. 10. 2020 nedošlo k vhození zásilky do žalobcovi poštovní schránky, nemohla se uplatnit fikce doručení. K faktickému doručení písemnosti tak došlo až dne 14. 10. 2020. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, a ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010-60. Žalobce tak dovodil, že lhůta pro podání odvolání se mu v důsledku doručení prvoinstančního rozhodnutí rozběhla až dne 14. 10. 2020, tudíž jeho odvolání podané dne 28. 10. 2020 bylo včasné.
4. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že pro posouzení včasnosti podaného odvolání nebylo rozhodující, jakým způsobem se žalobce po uplynutí desetidenní úložní doby seznámil s rozhodnutím – zda tím, že mu byla vhozena do poštovní schránky, či tím, že se ji vyzvedl u provozovatele poštovních služeb. V obou případech doručení nastává dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu uplynutím lhůty deseti dnů, po kterou je zásilka připravena k vyzvednutí. Žalovaný trval na tom, že jeho postup, kdy odvolání žalobce zamítl jako opožděné, byl v souladu s právními předpisy a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Soud o žalobě rozhodoval dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci řízení vyslovili výslovný souhlas (žalobce v podání ze dne 13. 1. 2021, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 1. 2021).
7. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žalobcova žaloba není důvodná.
9. Předně soud uvádí, že usnesením ze dne 30. 12. 2020, č. j. 77 A 169/2020-20, zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí, které jsou ostatně mezi účastníky nesporné: Žalobce byl účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zídky na pozemcích parc. č. X., X., X., X., X., X., X. a X. v katastrálním území Z. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 9. 2020 prvoinstanční rozhodnutí a doručoval ho žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Podle doručenky připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí byl pokus o doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci neúspěšný, a proto byl žalobce dne 2. 10. 2020 poštou vyzván k vyzvednutí zásilky a poučen o následcích jejího včasného nevyzvednutí. Žalobce si na poště vyzvedl prvoinstanční rozhodnutí a převzal ho tak dne 14. 10. 2020. Sporné odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 28. 10. 2020.
11. Při posouzení žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
12. Podle ust. § 19 odst. 2 správního řádu „[N]ení-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.“
13. Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu „[F]yzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.“
14. Podle ust. § 23 odst. 1 správního řádu „[N]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.“
15. Podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu „[A]dresát se vyzve vložním oznámením o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou

písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.“

16. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu „*[J]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“*
17. Podle ust. § 83 odst. 1 věta první správního řádu „*[O]dvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.“*
18. Podle ust. § 92 odst. 1 věta první správního řádu „*[O]požděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.“*
19. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného je soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 273/2017-31, a tam citovaná judikatura). S ohledem na odkazovanou judikaturu i účel soudního přezkumu rozhodnutí vydaného dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu je tak nezbytné konstatovat, že soud mohl posuzovat pouze otázku, zda odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo opožděné, či nikoliv.
20. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným bylo, zda k doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci fikcí došlo dne 12. 10. 2020, či skutečným doručením až dne 14. 10. 2020. Došlo-li totiž k doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci již dne 12. 10. 2020, uplynula patnáctidenní odvolací lhůta dnem 27. 10. 2020 a odvolání žalobce podané dne 28. 10. 2020 by bylo opožděné. Avšak došlo-li by k doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci až dne 14. 10. 2020, uplynula patnáctidenní odvolací lhůta dnem 29. 10. 2020 a odvolání žalobce podané dne 28. 10. 2020 by bylo včasné.
21. Žalobce namítal, že se v projednávaném případě nemohla uplatnit fikce doručení, neboť mu prvoinstanční rozhodnutí nebylo provozovatelem poštovních služeb vhozeno do poštovní schránky. Tato žalobní námitka nebyla důvodná.
22. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, publ. pod č. 3524/2017 Sb. NSS, s publikovanou právním větou „*Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.“*, vyplývá následující: „*Rozšířený senát se tedy vzhledem k výše uvedenému přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. (...) Rozšířený senát má však za to, že zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo.“* V rozsudku ze dne 22. 11. 2019, č. j. 3 Ads 205/2018-21, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*[P]říležitost k dodatečnému seznámení adresáta se zásilkou jejím vložení do jeho domovní schránky lze proto vnímat jako určitou nadstavbu nad podmínkou splnění podmínky doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, provázející zákonný důsledek dle § 24 odst. 1 správního řádu.“*
23. Jak je uvedeno výše, žalobce nebyl při pokusu o doručení prvoinstančního rozhodnutí

zastižen. Proto bylo prvoinstanční rozhodnutí uloženo u provozovatele poštovních služeb a ode dne 2. 10. 2020 bylo připraveno k vyzvednutí - téhož dne byl žalobce, jak potvrdil v žalobě, vyzván k vyzvednutí zásilky. Lhůta 10 dnů pro vyzvednutí prvoinstančního rozhodnutí se rozběhla dne 3. 10. 2020 a uplynula dnem 12. 10. 2020. Tohoto dne tedy bylo v důsledku fikce doručení prvoinstanční rozhodnutí žalobci doručeno. Skutečnost, zda poté prvoinstanční rozhodnutí bylo či nebylo vhozeno do žalobcovy poštovní schránky, neměla v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu a ustálenou judikaturou správních soudů na uplatnění fikce doručení vliv. Proto byl správný závěr žalovaného prezentovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, že *„den vhození zásilky do poštovní schránky adresáta nemá žádných právních účinků.“* Pokud žalobce argumentoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, a ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010-60, uvádí k těmto soud, že se jedná o judikaturu překonanou shora citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, a ust. § 17 odst. 1 s. ř. s.). Proto soud vyšel právě z citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a nikoli z předchozích rozhodnutí jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu (srov. ust. § 12 odst. 1 s. ř. s.).

24. Ani námitka, že se fikce doručení prvoinstančního rozhodnutí nemohla uplatnit proto, že si ho žalobce fakticky převzal, nebyla důvodná.
25. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93, *„je třeba vycházet z fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, jež nastává marným uplynutím 10-ti denní lhůty, a pozdější převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv.“* Tento právní názor byl opakovaně potvrzen v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2018, č. j. 6 Azs 254/2018-17, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 149/2012-31, či ze dne 26. 11. 2020, č. j. 6 Afs 231/2020-44.
26. K doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci tak došlo již dnem, kdy se uplatnila fikce doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tj. 12. 10. 2020. Skutečnost, že si žalobce u provozovatele poštovních služeb prvoinstanční rozhodnutí vyzvedl dne 14. 10. 2020, neměla na dřívější doručení fikcí žádný vliv, a to opět vzhledem ke znění ust. § 24 odst. 1 správního řádu a ustálené judikatuře správních soudů.
27. Argumentace žalobce nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13, byla rovněž nedůvodná, neboť skutkové okolnosti věci projednávané Ústavním soudem byly zcela odlišné od skutkových okolností nyní projednávané věci. Ve věci projednávané Ústavním soudem byl jako neústavní shledán postup civilního soudu, který považoval písemnosti doručené fikcí za řádně doručené, ač tyto byly doručované na nesprávnou adresu. K ničemu takovému však v nyní projednávaném případě nedošlo, žalobce ani netvrdil, že mu mělo být prvoinstanční rozhodnutí doručováno na nesprávnou adresu. Naopak lze poukázat na to, že Ústavní soud v citovaném nálezu shledal institut fikce doručení za předpokladu splnění zákonných podmínek pro jeho aplikaci ústavně souladným. V nyní projednávané věci soud dospěl k závěru, že k žalobcem namítanému nesplnění zákonných podmínek pro uplatnění fikce doručení nedošlo, tudíž žalovaný postupoval správně, pokud za den doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci považoval den, kdy mu toto mělo být doručeno fikcí, tj. 12. 10. 2020.
28. Soud shrnuje, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci doručeno (považuje se za doručené) dnem 12. 10. 2020 podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tudíž patnáctidenní odvolací lhůta uplynula dnem 27. 10. 2020, a proto odvolání žalobce podané dne 28. 10.

2020 bylo opožděné. Závěr žalovaného o opožděnosti odvolání žalobce, o nějž opřel napadené rozhodnutí, je proto správný.

29. S ohledem na výše uvedené tak soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

30. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario) a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. června 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu